

Arrest

nr. 184 292 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U verklaarde dat u vierentwintig jaar oud bent en geboren in Qala Jumaidar, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U liep school in Charabagh Safa en studeerde af in 1388 (=2009). U hielp uw vader in zijn garage in Jalalabad en daarnaast volgde u ook Engelse les en computerlessen in Jalalabad. In 2013 richtte u uw eigen bedrijf 'X op en kort daarna een tweede bedrijf 'X. De hoofdzetel bevond zich aan Chawk Talashi in Jalalabad. U haalde drie projecten binnen voor het Ministerie van Landbouw, twee van het departement NHLP voor logistieke taken voor het leveren van goederen voor een pluimveehoederij in Charikar district in de provincie Parwan. Het andere project was van het departement RLMSP voor constructiewerken in het Ministerie in Kabul. In maart 2015 haalde u een contract binnen bij OSSRA. Het was ook een

logistiek project waarbij u brochures, magazines en folders moest printen over vrouwenrechten en uitleg over de procedure om te gaan stemmen. U liet de folders drukken in Pakistan en die werden dan gedistribueerd in de districten Behsud, Kewa (=Kuzkunar), Chaparhar en Surkh Rod. Het contract liep tot november 2015. Uw problemen begonnen toen u telefoon kreeg van een zekere X die zei dat ze op de hoogte waren van uw werk en u waarschuwde dat u uw werk in de regio moest stopzetten. U had veel geïnvesteerd in het project en kon niet zomaar stoppen met uw werk. Toen u twee weken later onderweg was richting Surkh Rod met goederen werd u aangevallen door twee mannen op een motor. Uw chauffeur, X uit uw dorp, werd neergeschoten en overleed ter plekke. Daarna was u heel bang en bleef u thuis. Na een tiental dagen kwamen taliban bij u thuis langs. U was 's nachts op het dak en zag meerdere mannen uw huis naderen. U rende weg en weet niet wat er toen gebeurd is omdat uw familie er niet over wil praten. U liep tot aan de weg aan Dosaraka, u zette uw telefoon uit en gooide uw simkaart weg. De volgende morgen nam u het publiek transport naar Kabul. U dook onder bij iemand die u kende van één van uw projecten van drie jaar geleden. U bleef meer dan een week bij hem terwijl hij een smokkelaar zocht. U verliet Kabul begin oktober en stak in Nimruz de grens over naar Pakistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland kwam u op 8 november 2015 aan in België en diende op 4 december 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u uw taskara, uw verkiezingskaart, foto's, een schoolrapport, verschillende documenten gerelateerd aan uw werk en de enveloppe waarmee de documenten vanuit Afghanistan verstuurd werden neer.

B. Motivering

In wat volgt zal stil gestaan worden bij de door u aangehaalde vervolging door de taliban. De door u geattesteerde werkzaamheden als aannemer voor de overheid en voor projecten die gelieerd zijn aan de overheid staan in onderstaande uiteenzetting niet ter discussie. Uw medewerking aan deze projecten kan mogelijks een motief tot vervolging zijn voor anti-overheidsgezinde organisaties zoals de taliban. Hoewel uw professionele activiteiten een risico met zich meebrengen betekent dit niet noodzakelijk dat u persoonlijk dient te vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Om dit te kunnen beoordelen werd er een analyse worden gemaakt van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In deze context dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag, onduidelijk en niet aannemelijk gebleken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat de gang van zaken die u presenteert in uw asielrelaas zeer onwaarschijnlijk is. In uw relaas ontstaat er een spanning tussen de opeenvolgende vervolgingsfeiten die u ondergaan zou hebben en de manier waarop er logischerwijze en aannemelijk gezien verwacht kan worden dat u op dergelijke feiten zou reageren. Belangrijk in dit opzicht is de context waarin de feiten zich zouden afgespeeld hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u stelt dat in uw dorp of in buurdorpen soms huizen werden aangevallen door de taliban. Dit zou gebeurd zijn bij mensen die het doelwit waren van de taliban, die door hen gezocht worden. U kan een voorbeeld geven van een man uit uw dorp die gedood werd door de taliban en waarvan de zonen nog steeds vermist zijn. U kent ook een man uit een ander dorp die op klaarlichte dag gedood zou zijn. U geeft bovendien aan dat u er zeker van bent dat er mensen van de taliban in uw dorp zijn maar u kan niemand concreet aanwijzen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 12). Op een dag krijgt u zelf een dreigtelefoon van de taliban en wordt u hun doelwit. Uit uw verklaringen blijkt dat u de telefoon voor 100 procent ernstig nam omdat u zelf mensen gekend heeft die bedreigd werden door de taliban en gedood werden (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15). Ze zouden aan de telefoon gezegd hebben dat ze u heel goed kenden en dat ze alle informatie hadden over met wie u samenwerkte. U meent dat wanneer de taliban iemand als doelwit stelt, dat men dan alles over die persoon kan te weten komen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 14). Uit uw relaas komt naar voren dat de taliban wel degelijk informatie over u had die reden gaf tot bezorgdheid. De taliban contacteerde u namelijk op uw zakelijke telefoonnummer (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15), ze kenden uw naam en u stelde zich voor als de eigenaar van het bedrijf (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). Bovenstaande omschrijving van de veiligheidssituatie met betrekking tot de taliban in uw omgeving, de inhoud van de dreigtelefoon die u gekregen had en de manier waarop u deze telefoon percipieerde staan in sterk contrast met uw relaas over hoe u met deze bedreiging bent omgegaan. Ondanks deze directe bedreiging van uw leven geeft u een merkwaardig antwoord op de vraag met betrekking tot welke voorzorgen u nam na deze bedreiging en hoe u problemen trachtte te vermijden. U zegt geen speciale voorzorgen te hebben genomen. U verklaart uw werkritme te hebben aangepast en minder

frequent te gaan werken zijn, enkel wanneer het nodig was (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15). Uw plan was om te stoppen met werken maar u kon de financiële voordelen niet laten schieten. Hoewel u zegt zeker angst gehad te hebben over de mogelijkheid dat ze u op kantoor zouden opzoeken, zou u uw bedrijvigheid verder gezet (CGVS, 3 oktober 2016, p. 16). U ging niet naar de politie omdat u de daders niet kon aanduiden en omdat u dacht dat ze u zouden aanraden om te stoppen met werken. U veranderde uw nummer niet omdat u er op gecontacteerd werd voor uw werk (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15). Gezien de levensbedreigende situatie die u tijdens uw relaas schetst over de situatie waarin u zich bevond na de dreigtelefoon die u ontving, is het zeer opmerkelijk dat u aangeeft enkel uw werkrouines te hebben aangepast. U bent overtuigd dat ze alle informatie over u kunnen vinden, u heeft angst dat ze u op het kantoor zullen opzoeken, u nam de bedreiging voor 100 percent ernstig omdat u mensen kent die eveneens bedreigd zijn en gedood werden, maar toch verklaart u dat u geen specifieke voorzorgen nam en dat u niet naar de politie ging. Gezien de omstandigheden die u beschrijft in uw asielrelaas is het zeer verwonderlijk dat u de bedreiging naast u neergelegd zou hebben. U zet uw leven en werk verder op plaatsen waarvan u quasi zeker bent dat de taliban deze kan achterhalen zonder specifieke maatregelen te treffen om uw situatie, ook al is het maar voorlopig, enigszins veilig te stellen. U zou minder gaan werken zijn en u op andere uren verplaatst hebben, maar gezien uw relaas lijkt dit allerm minst een oplossing te zijn. Verwacht kan worden dat men, indien men werkelijk bedreigd zou zijn onder de omstandigheden die u voorhoudt, dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

Wanneer er gekeken wordt naar de verdere ontwikkelingen in uw asielrelaas, dringt deze vaststelling zich nog meer op. Na de moordpoging op u, waarbij uw chauffeur om het leven gekomen was, zou u gewoon terug gekeerd zijn naar uw ouderlijke woning. U was er nochtans zeker van dat het de taliban was die geprobeerd had om u te vermoorden en dat de aanval naar u gericht was (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Gedurende een periode van tien à elf dagen zou u thuis verbleven hebben. U besprak het voorval enkel met uw vader (CGVS, 23 mei 2016, p. 20). Hij gaf u de raad om thuis te blijven tot de mensen zouden stoppen met u te vervolgen. Zelfs nadat men u poogde te vermoorden en ze hierbij uw dorpsgenoot om het leven brachten, ging u niet naar de politie (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). In het licht van uw eerdere verklaringen is het niet aannemelijk dat u geen verdere stappen zou zetten om uzelf in veiligheid te brengen. Zoals hierboven reeds werd weergegeven, blijkt immers dat de taliban huizen van mensen in uw dorp en buurdorpen aanvalt als ze naar mensen op zoek zijn. U gaf er zelfs een concreet voorbeeld van. De taliban bleek volgens uw relaas in staat te zijn om uw voertuig in het verkeer te identificeren en aan te vallen (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). De door u geschetste situatie laat er geen twijfel over bestaan dat u allerm minst veilig was in uw ouderlijke woning. Het is dan ook verwonderlijk dat uw vader zou adviseren om gewoon binnen te blijven en niet naar de politie te gaan (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). U bracht hiermee immers niet enkel uw eigen leven maar ook dat van uw familie in gevaar. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom u na de aanval op uw voertuig niet tijdelijk naar Kabul of Jalalabad vluchtte, kan u enkel zeggen dat uw vader heel kwaad was en zei dat u moest binnen blijven en u nergens anders naartoe mocht verplaatsen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). Ondanks deze waarschuwing zou u zich tijdens deze periode toch nog buiten begeven hebben. Uw verklaringen over deze uitstap zijn vreemd en onsamenhangend te noemen. U zou met de wagen op weg gegaan zijn naar uw kantoor. U zou dit niet gedaan hebben om verder te werken maar om iets van kantoor mee te brengen. U wilde ook kijken wat de sfeer buiten was. Vervolgens zegt u dat u niets specifiek nodig had van kantoor maar dat u gewoon buiten wilde gaan. U beseftte dat u uw leven hiermee riskeerde maar kreeg plots het gevoel om naar kantoor te gaan. Onderweg wist u dat het niet kon en bent u teruggegaan (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Opnieuw is het zeer merkwaardig dat u in uw situatie dergelijke ondoordachte risico's zou nemen. De hierboven weergegeven gang van zaken is niet geloofwaardig te noemen aangezien uw gedrag niet te verzoenen valt met de door u aangehaalde bedreiging. Het feit dat u enerzijds een beeld ophangt van de taliban, die alles over u zou weten en er niet voor terugdeinst om mensen uit uw dorp en omgeving uit huizen te ontvoeren en vermoorden, is redelijkerwijs niet te verzoenen met uw gedrag als reactie op deze bedreiging. Er kan immers verwacht worden dat indien u werkelijk deze bedreiging ondergaan zou hebben, u zich allesbehalve in uw huis of op uw werk zou schuilhouden. U beschikt immers over de middelen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 21) en het netwerk (CGVS, 3 oktober 2016, p. 4) om tijdelijk in Kabul, of ergens anders, onder te duiken, hetgeen u later pas gedaan zou hebben nadat men uw huis had aangevallen.

Naast bovenstaande bemerkingen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast door uw beweringen aangaande de aanval van de taliban op u en uw chauffeur. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS geeft u aan dat de taliban specifiek uw voertuig geviseerd zou hebben. U wist dit omdat de aanvallers hun **motor gestopt** zouden hebben, vervolgens schoten en dan wegreden (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Opvallend is dat u tijdens het tweede gehoor andere verklaringen aflegde over de

specifieke omstandigheden van de aanval op uw voertuig. U verklaart er dat er een motor aan hoge snelheid kwam aangereden. De **motor vertraagde** en kwam naast jullie voertuig rijden. Er werd op jullie geschoten en later reed de motor snel weg. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat u gezegd zou hebben dat ze met hoge snelheid reden, vertraagden en dan geschoten zouden hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Uw verklaringen over de omstandigheden na het ongeval roepen nog meer vraagtekens op. U zegt tijdens het eerste gehoor dat u en uw chauffeur door lokale mensen uit het voertuig werden gehaald. De **verwanten van de chauffeur zouden gekomen zijn, zij hebben zijn lichaam genomen** en hebben hem begraven (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). Als u tijdens het tweede gehoor opnieuw over de omstandigheden bevraagd wordt na het ongeval, zegt u dat het heel chaotisch was, dat de mensen kwamen en dat u snel vertrokken bent. **U zegt niet te weten wie het lichaam van uw chauffeur naar het dorp bracht** (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Het is vreemd dat u in eerste instantie wel kan zeggen dat verwanten het lichaam van de chauffeur kwamen halen en dat u zich dit tijdens het tweede gehoor niet meer herinnert. Deze onduidelijkheden in uw verklaringen ondergraven sterk de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Wanneer u gevraagd wordt of de mensen die u uit het voertuig haalden u iets vroegen of iets zeiden, antwoordt u dat het erg chaotisch was en dat u vertrokken bent. Het is erg verwonderlijk dat wanneer er na een ingrijpende gebeurtenis waarbij uw chauffeur om het leven kwam, u enkel kan aangeven dat u snel naar huis bent gegaan. Na de dood van de chauffeur zou u dit incident enkel met uw vader besproken hebben. U zou ook door niemand aangesproken zijn over het ongeval en u ging niet naar buiten om er iets over te vragen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Als u geconfronteerd wordt met het feit dat het vreemd is dat niemand anders weet had van het incident, zegt u plots dat uw eigen gezinsleden over het incident vroegen en dat jullie het besproken hebben. Even later zegt u dan weer opnieuw dat u het enkel met uw vader besproken zou hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). Het feit dat u dergelijke onduidelijke en inconsistente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na de moordpoging, is opnieuw een bewijs dat uw relaas niet waarheidsgetrouw is. Ook uw verklaringen over uw gesprek met uw vader na de aanslag op uw leven zijn weinig aannemelijk. U zegt dat u niet alles uitgebreid besproken heeft met uw vader, hij zou bezorgd geweest zijn maar jullie zouden er verder niet over gesproken hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). Het is op z'n minst verwonderlijk te noemen dat er niet langer stil gestaan zou zijn bij een dermate ingrijpende gebeurtenis.

Ook uw verklaringen over de reactie van de familie van uw chauffeur zijn niet geloofwaardig. Zoals eerder al aangegeven zei u aanvankelijk dat de verwanten van de chauffeur zijn lichaam kwamen ophalen (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). Deze verklaringen staan in schril contrast met uw reactie op de vraag of er niemand van zijn familie gevraagd heeft wat er precies gebeurd is. U poneerde dat ze niemand hadden om er vragen over te stellen, dat hij een klein zoontje had en dat ze niet klaar waren met het rouwproces en de begrafenis (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Wederom is het niet geloofwaardig dat niemand u vragen zou gesteld hebben over de gebeurtenissen die tot de dood van de chauffeur geleid hebben: u was er immers rechtstreeks bij betrokken. Het ongeval zou dicht bij uw huis hebben plaatsgevonden met verschillende omstaanders als getuigen. De chauffeur was bovendien van hetzelfde dorp (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Het feit dat u omtrent de moordpoging en de dood van uw dorpsgenoot enkel kan zeggen dat u de gebeurtenissen met uw vader besproken zou hebben, maakt uw verhaal niet aannemelijk. U insinueert dat de familie van de chauffeur u mogelijks nog aan het zoeken is maar ook dat lijkt u niet te weten. U zou nochtans een week bij u thuis verbleven hebben na zijn dood (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18) en na uw vlucht uit Afghanistan nog zeer regelmatig contact gehad hebben met uw familie (CGVS, 3 oktober 2016, p. 10).

Met betrekking tot het feit dat u het incident niet rapporteerde aan de overheid, kan u enkel zeggen dat u uw project moest afronden voor het geld. U zou geen idee hebben of de familie van de chauffeur de overheid ingelicht zou hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Opnieuw is het opvallend dat u hier niets over kan vertellen gezien het feit dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats woont en regelmatig contact met u heeft (CGVS, 23 mei 2016, p. 5 en CGVS 3 oktober 2016, p. 10). Bovenstaande verklaringen tonen aan dat uw getuigenis weinig doorleefd is en maken het niet aannemelijk dat de feiten die u aanhaalt effectief hebben plaatsgevonden.

Na de aanslag op uw leven zou de taliban naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken. Er werd op uw deur geklopt en u zou ontsnapt zijn. Daarna zou de **taliban binnen gekomen zijn** luidens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. Wat er hierna gebeurde weet u niet (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Opmerkelijk is dat u tijdens uw eerste gehoor zei dat u geen details kende over wat er gebeurde nadat u het huis ontvluchtte. U zou **niet geweten hebben of de taliban binnen ging of niet**. U vroeg het toen u uw familie later contacteerde maar ze zouden u geen antwoord gegeven hebben (CGVS, 23

mei 2016, p. 19). Bij confrontatie hiermee, bindt u in op de verklaring dat de taliban binnengevallen was en voert u aan het nu ook niet zeker te weten of ze binnen kwamen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Het feit dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt onderstreept nogmaals dat de feiten die u aanhaalt nooit hebben plaats gevonden.

Tot slot dient bemerkt te worden dat na uw vlucht uit uw geboortestreek u geen enkel nieuws heeft over wat er gebeurd zou zijn nadat de taliban op de deur klopte van uw ouderlijke woning. U zou het wel gevraagd hebben maar men zou u niet willen antwoorden hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 21). Uw vader zou u wel gezegd hebben dat alles oké was en u gevraagd hebben om niet terug te keren (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). Ondanks het feit dat u regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS, 3 oktober 2016, p. 10), heeft u verder geen informatie over wat zich afspeelde na uw vlucht. Na alles wat er gebeurd is, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u niet meer informatie over eventuele verdere ontwikkelingen zou bekomen hebben, zeker met betrekking tot de avond dat de taliban al dan niet uw ouderlijk huis zou zijn binnen gevallen. Bovendien is het opmerkelijk dat u zegt kort met uw neef gesproken te hebben zonder ook maar iets te hebben gezegd over uw problemen in Afghanistan of over mogelijke problemen die hij zelf zou kunnen hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). Uw neef werkte immers soms mee in uw bedrijf (CGVS, 3 oktober 2016, p. 12) en zou bijgevolg eveneens het doelwit kunnen geweest zijn van taliban vervolging. Omdat hij ouder is dan u gaat u ervan uit dat hij wel zelf het besef zal hebben om over de situatie te oordelen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). De vaststelling dat u niets kan vertellen over wat er precies gebeurde nadat u Afghanistan ontvlucht bent, is opnieuw een aanwijzing dat uw relaas niet geloofwaardig is. Er kan immers verwacht worden dat u in uw regelmatige contacten met de familie iets meer zou te weten gekomen zijn over wat er gebeurde nadat de taliban op uw deur klopte dan de uitlating van uw vader dat alles in orde zou zijn.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt zodat u ter zake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben immers enkel betrekking op uw afkomst en uw werkzaamheden in Afghanistan die op zich niet ter discussie staan. Ze hebben geen betrekking op de eigenlijke vervolgingsfeiten die u beweert ondergaan te hebben.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over de capaciteiten beschikt om u alleen te vestigen in een stad als Kabul. U verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 5). U geeft aan dat u meertalig bent: zo spreekt u naast Dari ook Pashtoe, Engels en een beetje Urdu (CGVS, 23 mei 2016, p. 3). U studeerde af aan de middelbare school en volgde bijkomende lessen Engels en computer (CGVS, 23 mei 2016, p. 7). Gezien uw opleidingsniveau is het niet onredelijk om te stellen dat u capabel bent om eventueel werk te vinden en uzelf te handhaven in Kabul. Bovendien blijkt uit uw relaas dat u in het verleden bewezen heeft over de nodige kennis en ondernemingszin te beschikken om twee eigen ondernemingen op te richten. U zou onder meer opdrachten uitgevoerd hebben voor ministeries die in Kabul gevestigd waren. Er kan verondersteld worden dat u bekend bent met Kabul stad aangezien uw opdrachtgevers in Kabul gesitueerd waren en dat u er verschillende keren diende te zijn voor uw werkzaamheden (CGVS, 23 mei 2016, p. 8-10). U bevestigt mensen te kennen die in Kabul wonen omwille van uw werk (CGVS, 23 mei 2016, p. 8-14). Een van hen zou een goede vriend zijn waar u een week kon logeren alvorens u Afghanistan ontvluchtte (CGVS, 3 oktober 2016, p. 4). Gezien uw contacten in Kabul en uw professionele activiteiten in de stad, wordt u in staat geacht om zich in Kabul te vestigen. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u financieel gezien niet onbemiddeld bent. U zegt samen met uw vader te beschikken over een kapitaal van 150.000 à 200.000 dollar, een aanzienlijk bedrag naar Afghaanse maatstaven (CGVS, 3 oktober 2016, p. 21). Daarnaast beschikt uw familie over een 20 tot 30 jerib land die door landbouwers bewerkt werd (CGVS, 3 oktober 2016, p. 10). Dergelijke vermogende achtergrond laat toe om de initiële kosten van een verhuis naar Kabul ruimschoots te bekostigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"In wat volgt zal stil gestaan worden bij de door u aangehaalde vervolging door de taliban. De door u geattesteerde werkzaamheden als aannemer voor de overheid en voor projecten die gelieerd zijn aan de overheid staan in onderstaande uiteenzetting niet ter discussie. Uw medewerking aan deze projecten kan mogelijks een motief tot vervolging zijn voor anti-overheidsgezinde organisaties zoals de taliban. Hoewel uw professionele activiteiten een risico met zich meebrengen betekent dit niet noodzakelijk dat u persoonlijk dient te vrezen voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Om dit te kunnen beoordelen werd er een analyse worden gemaakt van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In deze context dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag, onduidelijk en niet aannemelijk gebleken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat de gang van zaken die u presenteert in uw asielrelaas zeer onwaarschijnlijk is. In uw relaas ontstaat er een spanning tussen de opeenvolgende vervolgingsfeiten die u ondergaan zou hebben en de manier waarop er logischerwijze en aannemelijk gezien verwacht kan worden dat u op dergelijke feiten zou reageren. Belangrijk in dit opzicht is de context waarin de feiten zich zouden afgespeeld hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u stelt dat in uw dorp of in buurdorpen soms huizen werden aangevallen door de taliban. Dit zou gebeurd zijn bij mensen die het doelwit waren van de taliban, die door hen gezocht worden. U kan een voorbeeld geven van een man uit uw dorp die gedood werd door de taliban en waarvan de zonen nog steeds vermist zijn. U kent ook een man uit een ander dorp die op klaarlichte dag gedood zou zijn. U geeft bovendien aan dat u er zeker van bent dat er mensen van de taliban in uw dorp zijn maar u kan niemand concreet

aanwijzen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 12). Op een dag krijgt u zelf een dreigtelefoon van de taliban en wordt u hun doelwit. Uit uw verklaringen blijkt dat u de telefoon voor 100 procent ernstig nam omdat u zelf mensen gekend heeft die bedreigd werden door de taliban en gedood werden (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15). Ze zouden aan de telefoon gezegd hebben dat ze u heel goed kenden en dat ze alle informatie hadden over met wie u samenwerkte. U meent dat wanneer de taliban iemand als doelwit stelt, dat men dan alles over die persoon kan te weten komen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 14). Uit uw relaas komt naar voren dat de taliban wel degelijk informatie over u had die reden gaf tot bezorgdheid. De taliban contacteerde u namelijk op uw zakelijke telefoonnummer (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15), ze kenden uw naam en u stelde zich voor als de eigenaar van het bedrijf (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). Bovenstaande omschrijving van de veiligheidssituatie met betrekking tot de taliban in uw omgeving, de inhoud van de dreigtelefoon die u gekregen had en de manier waarop u deze telefoon percipieerde staan in sterk contrast met uw relaas over hoe u met deze bedreiging bent omgegaan. Ondanks deze directe bedreiging van uw leven geeft u een merkwaardig antwoord op de vraag met betrekking tot welke voorzorgen u nam na deze bedreiging en hoe u problemen trachtte te vermijden. U zegt geen speciale voorzorgen te hebben genomen. U verklaart uw werkritme te hebben aangepast en minder frequent te gaan werken zijn, enkel wanneer het nodig was (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15). Uw plan was om te stoppen met werken maar u kon de financiële voordelen niet laten schieten. Hoewel u zegt zeker angst gehad te hebben over de mogelijkheid dat ze u op kantoor zouden opzoeken, zou u uw bedrijvigheden hebben verder gezet (CGVS, 3 oktober 2016, p. 16). U ging niet naar de politie omdat u de daders niet kon aanduiden en omdat u dacht dat ze u zouden aanraden om te stoppen met werken. U veranderde uw nummer niet omdat u er op gecontacteerd werd voor uw werk (CGVS, 3 oktober 2016, p. 15). Gezien de levensbedreigende situatie die u tijdens uw relaas schetst over de situatie waarin u zich bevond na de dreigtelefoon die u ontving, is het zeer opmerkelijk dat u aangeeft enkel uw werkrouines te hebben aangepast. U bent overtuigd dat ze alle informatie over u kunnen vinden, u heeft angst dat ze u op het kantoor zullen opzoeken, u nam de bedreiging voor 100 procent ernstig omdat u mensen kent die eveneens bedreigd zijn en gedood werden, maar toch verklaart u dat u geen specifieke voorzorgen nam en dat u niet naar de politie ging. Gezien de omstandigheden die u beschrijft in uw asielrelaas is het zeer verwonderlijk dat u de bedreiging naast u neergelegd zou hebben. U zet uw leven en werk verder op plaatsen waarvan u quasi zeker bent dat de taliban deze kan achterhalen zonder specifieke maatregelen te treffen om uw situatie, ook al is het maar voorlopig, enigszins veilig te stellen. U zou minder gaan werken zijn en u op andere uren verplaatst hebben, maar gezien uw relaas lijkt dit allerm minst een oplossing te zijn. Verwacht kan worden dat men, indien men werkelijk bedreigd zou zijn onder de omstandigheden die u voorhoudt, dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

Wanneer er gekeken wordt naar de verdere ontwikkelingen in uw asielrelaas, dringt deze vaststelling zich nog meer op. Na de moordpoging op u, waarbij uw chauffeur om het leven gekomen was, zou u gewoon terug gekeerd zijn naar uw ouderlijke woning. U was er nochtans zeker van dat het de taliban was die geprobeerd had om u te vermoorden en dat de aanval naar u gericht was (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Gedurende een periode van tien à elf dagen zou u thuis verbleven hebben. U besprak het voorval enkel met uw vader (CGVS, 23 mei 2016, p. 20). Hij gaf u de raad om thuis te blijven tot de mensen zouden stoppen met u te vervolgen. Zelfs nadat men u poogde te vermoorden en ze hierbij uw dorpsgenoot om het leven brachten, ging u niet naar de politie (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). In het licht van uw eerdere verklaringen is het niet aannemelijk dat u geen verdere stappen zou zetten om uzelf in veiligheid te brengen. Zoals hierboven reeds werd weergegeven, blijkt immers dat de taliban huizen van mensen in uw dorp en buurdorpen aanvalt als ze naar mensen op zoek zijn. U gaf er zelfs een concreet voorbeeld van. De taliban bleek volgens uw relaas in staat te zijn om uw voertuig in het verkeer te identificeren en aan te vallen (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). De door u geschetste situatie laat er geen twijfel over bestaan dat u allerm minst veilig was in uw ouderlijke woning. Het is dan ook verwonderlijk dat uw vader zou adviseren om gewoon binnen te blijven en niet naar de politie te gaan (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). U bracht hiermee immers niet enkel uw eigen leven maar ook dat van uw familie in gevaar. Wanneer u geconfronteerd wordt met de vraag waarom u na de aanval op uw voertuig niet tijdelijk naar Kabul of Jalalabad vluchtte, kan u enkel zeggen dat uw vader heel kwaad was en zei dat u moest binnen blijven en u nergens anders naartoe mocht verplaatsen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). Ondanks deze waarschuwing zou u zich tijdens deze periode toch nog buiten begeven hebben. Uw verklaringen over deze uitstap zijn vreemd en onsamenvattend te noemen. U zou met de wagen op weg gegaan zijn naar uw kantoor. U zou dit niet gedaan hebben om verder te werken maar om iets van kantoor mee te brengen. U wilde ook kijken wat de sfeer buiten was. Vervolgens zegt u dat u niets specifiek nodig had van kantoor maar dat u gewoon buiten wilde gaan. U besepte dat u uw leven hiermee riskeerde maar kreeg plots het gevoel om naar kantoor te gaan. Onderweg wist u dat het niet kon en bent u teruggegaan (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Opnieuw is het zeer merkwaardig dat u

in uw situatie dergelijke ondoordachte risico's zou nemen. De hierboven weergegeven gang van zaken is niet geloofwaardig te noemen aangezien uw gedrag niet te verzoenen valt met de door u aangehaalde bedreiging. Het feit dat u enerzijds een beeld ophangt van de taliban, die alles over u zou weten en er niet voor terugdeinst om mensen uit uw dorp en omgeving uit huizen te ontvoeren en vermoorden, is redelijkerwijs niet te verzoenen met uw gedrag als reactie op deze bedreiging. Er kan immers verwacht worden dat indien u werkelijk deze bedreiging ondergaan zou hebben, u zich allesbehalve in uw huis of op uw werk zou schuilhouden. U beschikt immers over de middelen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 21) en het netwerk (CGVS, 3 oktober 2016, p. 4) om tijdelijk in Kabul, of ergens anders, onder te duiken, hetgeen u later pas gedaan zou hebben nadat men uw huis had aangevallen.

Naast bovenstaande bemerkingen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder aangetast door uw beweringen aangaande de aanval van de taliban op u en uw chauffeur. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS geeft u aan dat de taliban specifiek uw voertuig geviseerd zou hebben. U wist dit omdat de aanvallers hun **motor gestopt** zouden hebben, vervolgens schoten en dan wegreden (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Opvallend is dat u tijdens het tweede gehoor andere verklaringen aflegde over de specifieke omstandigheden van de aanval op uw voertuig. U verklaart er dat er een motor aan hoge snelheid kwam aangereden. De **motor vertraagde** en kwam naast jullie voertuig rijden. Er werd op jullie geschoten en later reed de motor snel weg. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat u gezegd zou hebben dat ze met hoge snelheid reden, vertraagden en dan geschoten zouden hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Uw verklaringen over de omstandigheden na het ongeval roepen nog meer vraagtekens op. U zegt tijdens het eerste gehoor dat u en uw chauffeur door lokale mensen uit het voertuig werden gehaald. De **verwanten van de chauffeur zouden gekomen zijn, zij hebben zijn lichaam genomen** en hebben hem begraven (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). Als u tijdens het tweede gehoor opnieuw over de omstandigheden bevraagd wordt na het ongeval, zegt u dat het heel chaotisch was, dat de mensen kwamen en dat u snel vertrokken bent. **U zegt niet te weten wie het lichaam van uw chauffeur naar het dorp bracht** (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Het is vreemd dat u in eerste instantie wel kan zeggen dat verwanten het lichaam van de chauffeur kwamen halen en dat u zich dit tijdens het tweede gehoor niet meer herinnert. Deze onduidelijkheden in uw verklaringen ondergraven sterk de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Wanneer u gevraagd wordt of de mensen die u uit het voertuig haalden u iets vroegen of iets zeiden, antwoordt u dat het erg chaotisch was en dat u vertrokken bent. Het is erg verwonderlijk dat wanneer er na een ingrijpende gebeurtenis waarbij uw chauffeur om het leven kwam, u enkel kan aangeven dat u snel naar huis bent gegaan. Na de dood van de chauffeur zou u dit incident enkel met uw vader besproken hebben. U zou ook door niemand aangesproken zijn over het ongeval en u ging niet naar buiten om er iets over te vragen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Als u geconfronteerd wordt met het feit dat het vreemd is dat niemand anders weet had van het incident, zegt u plots dat uw eigen gezinsleden over het incident vroegen en dat jullie het besproken hebben. Even later zegt u dan weer opnieuw dat u het enkel met uw vader besproken zou hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). Het feit dat u dergelijke onduidelijke en inconsistente verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na de moordpoging, is opnieuw een bewijs dat uw relaas niet waarheidsgetrouw is. Ook uw verklaringen over uw gesprek met uw vader na de aanslag op uw leven zijn weinig aannemelijk. U zegt dat u niet alles uitgebreid besproken heeft met uw vader, hij zou bezorgd geweest zijn maar jullie zouden er verder niet over gesproken hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18). Het is op z'n minst verwonderlijk te noemen dat er niet langer stil gestaan zou zijn bij een dermate ingrijpende gebeurtenis.

Ook uw verklaringen over de reactie van de familie van uw chauffeur zijn niet geloofwaardig. Zoals eerder al aangegeven zei u aanvankelijk dat de verwanten van de chauffeur zijn lichaam kwamen ophalen (CGVS, 23 mei 2016, p. 16). Deze verklaringen staan in schril contrast met uw reactie op de vraag of er niemand van zijn familie gevraagd heeft wat er precies gebeurd is. U poneerde dat ze niemand hadden om er vragen over te stellen, dat hij een klein zoontje had en dat ze niet klaar waren met het rouwproces en de begrafenis (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Wederom is het niet geloofwaardig dat niemand u vragen zou gesteld hebben over de gebeurtenissen die tot de dood van de chauffeur geleid hebben: u was er immers rechtstreeks bij betrokken. Het ongeval zou dicht bij uw huis hebben plaatsgevonden met verschillende omstaanders als getuigen. De chauffeur was bovendien van hetzelfde dorp (CGVS, 3 oktober 2016, p. 17). Het feit dat u omtrent de moordpoging en de dood van uw dorpsgenoot enkel kan zeggen dat u de gebeurtenissen met uw vader besproken zou hebben, maakt uw verhaal niet aannemelijk. U insinueert dat de familie van de chauffeur u mogelijks nog aan het zoeken is maar ook dat lijkt u niet te weten. U zou nochtans een week bij u thuis verbleven hebben na zijn dood (CGVS, 3 oktober 2016, p. 18) en na uw vlucht uit Afghanistan nog zeer regelmatig contact gehad hebben met uw familie (CGVS, 3 oktober 2016, p. 10).

Met betrekking tot het feit dat u het incident niet rapporteerde aan de overheid, kan u enkel zeggen dat u uw project moest afronden voor het geld. U zou geen idee hebben of de familie van de chauffeur de overheid ingelicht zou hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Opnieuw is het opvallend dat u hier niets over kan vertellen gezien het feit dat uw familie nog steeds op dezelfde plaats woont en regelmatig contact met u heeft (CGVS, 23 mei 2016, p. 5 en CGVS 3 oktober 2016, p. 10). Bovenstaande verklaringen tonen aan dat uw getuigenis weinig doorleefd is en maken het niet aannemelijk dat de feiten die u aanhaalt effectief hebben plaatsgevonden.

*Na de aanslag op uw leven zou de taliban naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken. Er werd op uw deur geklopt en u zou ontsnapt zijn. Daarna zou de **taliban binnen gekomen zijn** luidens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. Wat er hierna gebeurde weet u niet (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Opmerkelijk is dat u tijdens uw eerste gehoor zei dat u geen details kende over wat er gebeurde nadat u het huis ontvluchtte. U zou **niet geweten hebben of de taliban binnen ging of niet**. U vroeg het toen u uw familie later contacteerde maar ze zouden u geen antwoord gegeven hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Bij confrontatie hiermee, bindt u in op de verklaring dat de taliban binnengevallen was en voert u aan het nu ook niet zeker te weten of ze binnen kwamen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Het feit dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt onderstreept nogmaals dat de feiten die u aanhaalt nooit hebben plaats gevonden.*

Tot slot dient bemerkt te worden dat na uw vlucht uit uw geboortestreek u geen enkel nieuws heeft over wat er gebeurd zou zijn nadat de taliban op de deur klopte van uw ouderlijke woning. U zou het wel gevraagd hebben maar men zou u niet willen antwoorden hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 21). Uw vader zou u wel gezegd hebben dat alles oké was en u gevraagd hebben om niet terug te keren (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). Ondanks het feit dat u regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS, 3 oktober 2016, p. 10), heeft u verder geen informatie over wat zich afspeelde na uw vlucht. Na alles wat er gebeurd is, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u niet meer informatie over eventuele verdere ontwikkelingen zou bekomen hebben, zeker met betrekking tot de avond dat de taliban al dan niet uw ouderlijk huis zou zijn binnen gevallen. Bovendien is het opmerkelijk dat u zegt kort met uw neef gesproken te hebben zonder ook maar iets te hebben gezegd over uw problemen in Afghanistan of over mogelijke problemen die hij zelf zou kunnen hebben (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). Uw neef werkte immers soms mee in uw bedrijf (CGVS, 3 oktober 2016, p. 12) en zou bijgevolg eveneens het doelwit kunnen geweest zijn van taliban vervolging. Omdat hij ouder is dan u gaat u ervan uit dat hij wel zelf het besef zal hebben om over de situatie te oordelen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 20). De vaststelling dat u niets kan vertellen over wat er precies gebeurde nadat u Afghanistan ontvlucht bent, is opnieuw een aanwijzing dat uw relaas niet geloofwaardig is. Er kan immers verwacht worden dat u in uw regelmatige contacten met de familie iets meer zou te weten gekomen zijn over wat er gebeurde nadat de taliban op uw deur klopte dan de uitlating van uw vader dat alles in orde zou zijn.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt zodat u ter zake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben immers enkel betrekking op uw afkomst en uw werkzaamheden in Afghanistan die op zich niet ter discussie staan. Ze hebben geen betrekking op de eigenlijke vervolgingsfeiten die u beweert ondergaan te hebben.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker haalt opnieuw financiële overwegingen aan teneinde zijn handelswijze na de bedreigingen van de taliban te verschonen. Dergelijke financiële overwegingen zijn geheel niet in overeenstemming te brengen met een beweerde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. Gezien de levensbedreigende situatie die verzoeker tijdens zijn relaas schetst over de situatie waarin hij zich bevond na de dreigtelefoon die hij ontving, is het niet aannemelijk dat verzoeker enkel zijn werkrouines zou hebben aangepast. Verzoeker was immers overtuigd dat ze alle informatie over hem konden vinden, hij heeft angst dat ze hem op het kantoor zullen opzoeken, hij nam de bedreiging voor 100 procent ernstig omdat hij mensen kent die eveneens bedreigd zijn en gedood werden, maar toch verklaart verzoeker dat hij geen specifieke voorzorgen nam en dat hij niet naar de politie ging. Verwacht kan worden dat men, indien men werkelijk bedreigd zou zijn onder de omstandigheden die verzoeker

voorhoudt, meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Het argument dat de politie informeren nutteloos zou zijn en zij hem enkel zouden adviseren om te stoppen met werken is niet alleen speculatief maar kan verzoekers werkelijk vrees voor vervolging niet aantonen. Indien men zich zoals verzoeker zelf schetst in een levensbedreigende situatie bevindt kan redelijkerwijs worden verwacht dat men een beroep doet op de politiediensten of minstens specifieke maatregelen ter bescherming neemt. Dat het pas na de moordaanslag was dat verzoeker de concrete ernst kon inschatten doet hier geen afbreuk aan.

Het argument dat het logisch is dat hij na de moordaanslag de nabijheid van zijn familie opzocht kan opnieuw evenmin volstaan om te verklaren dat hij daar nog 10 à 11 dagen heeft verbleven, het probleem enkel met zijn vader te hebben besproken en niet naar de politie te zijn geweest.

In het licht van verzoekers verklaringen is het immers geheel niet aannemelijk dat hij geen verdere stappen zou zetten om zichzelf in veiligheid te brengen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat de taliban huizen van mensen in zijn dorp en buurdorpen aanvalt als ze naar mensen op zoek zijn en gaf er zelfs een concreet voorbeeld van. De taliban bleek volgens verzoeker eigen verklaringen zelfs in staat te zijn om zijn voertuig in het verkeer te identificeren en aan te vallen. De door verzoeker geschetste situatie laat er dan ook geen twijfel over bestaan dat hij allerminst veilig was in zijn ouderlijke woning. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekers vader hem zou adviseren om gewoon binnen te blijven en niet naar de politie te gaan. Het argument dat hij indien hij naar de politie zou gaan het risico liep dat hij door zijn verklaringen gearresteerd zou worden of geïnterviewd door de familie van het slachtoffer en zij hem zouden kunnen verwijten na de dreigtelefoons geen of onvoldoende actie te hebben ondernomen is niet alleen *post factum*, maar ook volkomen speculatief. Dat hij zich toen opslot in de ouderlijke woonst, niet meer ging werken en slechts één keer naar buiten is geweest kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

Wat betreft de concrete omstandigheden van de moordaanslag op verzoeker stelt de Raad vast dat verzoeker bepaalde van zijn verklaringen herhaalt en een algemeen betoog voert. Met het louter herhalen van zijn verklaringen en poneren van algemene beweringen doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen dienaangaande. Dat er iemand van de familie op een bepaald ogenblik zal hebben verteld over wat er was gebeurd en dat de familie ter plaatse is gekomen is louter speculatief en doet op zich geen afbreuk aan de concrete vaststellingen. Dat verzoeker thans stelt niet te weten of de familie van het slachtoffer hem is komen opzoeken is tegenstrijdig met zijn eerdere verklaringen. Bovendien kan indien hij dit niet zou weten, van verzoeker worden verwacht dat hij desbetreffend navraag zou hebben gedaan, wat blijkbaar niet is gebeurd.

Waar verzoeker stelt waar hij aangaf dat de taliban naar zijn "home" kwam bedoelde dat zij op hun eigendom waren gekomen, met name de voortuin, moet worden opgemerkt dat dit opnieuw slechts een *post factum* verklaring is en geheel geen afbreuk kan doen aan de gedane concrete en pertinente vaststellingen:

*"Na de aanslag op uw leven zou de taliban naar uw huis gekomen zijn om u te zoeken. Er werd op uw deur geklopt en u zou ontsnapt zijn. Daarna zou de **taliban binnen gekomen zijn** luidens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor. Wat er hierna gebeurde weet u niet (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Opmerkelijk is dat u tijdens uw eerste gehoor zei dat u geen details kende over wat er gebeurde nadat u het huis ontvluchtte. U zou **niet geweten hebben of de taliban binnen ging of niet**. U vroeg het toen u uw familie later contacteerde maar ze zouden u geen antwoord gegeven hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 19). Bij confrontatie hiermee, bindt u in op de verklaring dat de taliban binnengevallen was en voert u aan het nu ook niet zeker te weten of ze binnen kwamen (CGVS, 3 oktober 2016, p. 19). Het feit dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt onderstreept nogmaals dat de feiten die u aanhaalt nooit hebben plaats gevonden."*

Het argument dat de rest van het gezin de exacte omstandigheden van zijn vlucht niet kennen en dat zijn vader alles afblokt acht de Raad niet aannemelijk. Aangezien verzoeker stelt bijna dagelijks contact te hebben met zijn familie is het niet aannemelijk dat deze hem niet zouden inlichten omtrent hetgeen er zich nog heeft voorgedaan nadat hij het land had verlaten, ook al kende enkel zijn vader de exacte omstandigheden van zijn vlucht. Gelet op verzoekers asielaanvraag kan er niet worden ingezien waarom verzoekers vader verdere concrete informatie dienaangaande zou afblokken. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren en hiervoor internationale bescherming zoekt in een ander land kan worden verwacht dat verzoekers vader verzoeker van elk incident op de hoogte zou stellen gezien dit kan bijdragen tot de veiligheid van zijn zoon. Het argument dat zijn neef slechts af en toe kwam "inspringen" en geenszins een vaste medewerker was verschoont de vaststelling dat verzoeker met zijn neef niet sprak over zijn problemen geenszins.

Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation Update*" van januari 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die kan aantonen dat de veiligheidssituatie in het voorgestelde vestigingsalternatief actueel een reëel risico inhoudt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u over de capaciteiten beschikt om u alleen te vestigen in een stad als Kabul. U verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben (CGVS, 23 mei 2016, p. 5). U geeft aan dat u meertalig bent: zo spreekt u naast Dari ook Pashtoe, Engels en een beetje Urdu (CGVS, 23 mei 2016, p. 3). U studeerde af aan de middelbare school en volgde bijkomende lessen Engels en computer (CGVS, 23 mei 2016, p. 7). Gezien uw opleidingsniveau is het niet onredelijk om te stellen dat u capabel bent om eventueel werk te vinden en uzelf te handhaven in Kabul. Bovendien blijkt uit uw relaas dat u in het verleden bewezen heeft over de nodige kennis en ondernemingszin te beschikken om twee eigen ondernemingen op te richten. U zou onder meer opdrachten uitgevoerd hebben voor ministeries die in Kabul gevestigd waren. Er kan verondersteld worden dat u bekend bent met Kabul stad aangezien uw opdrachtgevers in Kabul gesitueerd waren en dat u er verschillende keren diende te zijn voor uw werkzaamheden (CGVS, 23 mei 2016, p. 8-10). U bevestigt mensen te kennen die in Kabul wonen omwille van uw werk (CGVS, 23 mei 2016, p. 8-14). Een van hen zou een goede vriend zijn waar u een week kon logeren alvorens u Afghanistan ontvluchtte (CGVS, 3 oktober 2016, p. 4). Gezien uw contacten in Kabul en uw professionele activiteiten in de stad, wordt u in staat geacht om zich in Kabul te vestigen. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u financieel gezien niet onbemiddeld bent. U zegt samen met uw vader te beschikken over een kapitaal van 150.000 à 200.000 dollar, een aanzienlijk bedrag naar Afghaanse maatstaven (CGVS, 3 oktober 2016, p. 21). Daarnaast beschikt uw familie over een 20 tot 30 jerib land die door landbouwers bewerkt werd (CGVS, 3 oktober 2016, p. 10). Dergelijke vermogende achtergrond laat toe om de initiële kosten van een verhuis naar Kabul ruimschoots te bekostigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Verzoeker verwijst ter zake enkel naar zijn vrees voor de taliban, doch dit is niet dienstig gelet op hoger vastgestelde ongelooftwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF